

Nr 30. Februari 2005

Akademiens högtidssammankomst

Svenska Akademiens årshögtid firades måndagen den 20 december i Stora Börsalen i närvaro av DD MM Konungen och Drottningen samt HKH Kronprinsessan med uppvaktning jämte en talrik samling åhörare.

Vid sammankomsten, som började klockan 5 e.m., var närvarande av Akademiens ledamöter Akademiens direktör herr Wästberg, Akademiens kansler herr Lindgren, Akademiens ständige sekreterare herr Engdahl, herr Rudholm, herr Ralph, herr Allén, herr Malmqvist, fru Trotsig, herr Englund, herr Linde, fru Vallquist, herr Espmark och fru Frostenson.

Akademiens direktör öppnade sammankomsten med ett tal som bland annat berörde dikten som ett rum för friheten i en ofri tid och biblioteken som kollektiva skapelser där individualismen, eftertanken och tystnaden har ett hem.

Därpå gick ordet till herr Englund, som läste en historisk betraktelse.

Direktören tillkännagav därefter, att årets minnespenning, utförd av konstnären Peter Linde, var ägnad Akademiens förre ledamot författaren Harry Martinson. Inskriften lyder, med ord hämtade ur diktverket Aniara: *men det finns inget skydd mot människan*. Minnesteckningen var författad av herr Espmark, som läste ett utdrag därur.

Efter detta gick ordet till fru Trotsig, som läste egna texter.

Därefter gick ordet till herr Ralph, som läste en språkvetenskaplig betraktelse.

Slutligen överlämnade direktören ordet till Akademiens ständige sekreterare herr Engdahl, som föredrog följande berättelse:

Det nya häfte av SAOB som utkommit i år, omfattande orden mellan *tall* och *till*, innehåller den efterlängtda artikeln om ordet *tid* – en av de längre posterna i ordboken, 74 spalter. En företeelse som tiden är naturligtvis inte avhandlad på en kafferast. På bokmässan i Göteborg ordnades ett särskilt seminarium för att diskutera "vad språket säger om tiden" med artikelns författare, i.e redaktören vid SAOB Birgit Eaker, som en av deltagarna i panelen. Tydligare än i någon filosofisk

De kungliga med uppvaktning på väg in till högtidssammankomsten, eskorterade av direktören och ständige sekreteraren.

diskussion avtecknar sig människans erfarenhet av tid i de betydelseskikt som låter sig urskiljas när man analyserar hur ordet har använts genom århundradena.

Man ser till exempel att Sverige är ett kristet land. Kyrkofadern Augustinus fördömde i *De civitate dei* den cykliska tidsuppfattningen som kättersk och slog fast att tiden för en kristen är en rak linje från skapelse till domedag. Synen på tiden som en irreversibel process dominerar i svenskan alldeles tydligt över uppfattningen av tiden som en cirkel, även om diktarna stretar emot. "Världshjulet välves", skriver Johannes Edfelt i "Döende sommar" 1943 och frambesvärjer ett kosmiskt årstidsmaskineri där människan är fången och vanmäktig ser historien upprepa sig. I morgon den 21 december skulle Johannes med linjära tidsmätt mätt ha blivit hundra år.

När man läser artikeln i ordboken lägger man även märke till att tidens ohejdliga framåtrörelse i föregående generationers ögon tedde sig rätt så maklig. Ordet *tidspress* uppträder i svenskan först år 1958. Jag undrar vad som hände då. Antagligen var det någon ny tidsbesparande teknik som infördes.

Akademien deltog i bokmässan i Göteborg för tjugonde gången i följd,

detta år med en utvidgad monter stor som en hygglig ungarlångsmått fast något annorlunda möblerad. Det betyder att Akademien varit med på mässan ända från början och med gott samvete kan gratulera jubilarerna till den aktning som evenemanget har erövat med åren. I den allmänna meningens underbara värld är vägen från vulgärt jippo till vördad tradition tydligen cirka två decennier lång. Ändå får jag ibland frågan om Svenska Akademien verkligen borde skylta i detta sammanhang, vilket visar att Akademiens motto *Snille och smak* är illa förstått. Den som ursprungligen gav ordet *smak* betydelsen estetisk omdömesförmåga och finare uppfattning av de ovägbare kvaliteterna i tillvaron var den spanske 1600-talsjesuiten Baltasar Gracián. Han beskrev världen som en stor marknad, där vi ideligen står inför tvånget att välja mellan alternativa erbjudanden utan att ges tid att noga undersöka vad som finns bakom dem. Smaken är det sjätte sinne som hjälper oss att ändå välja rätt, att genast vädra den kvalitet som låter sig fastställas först efter närmare bekantskap med föremålet. Smakens uppodling fordrar således att man utsätter sig för marknadsplatsens vimmel, något som intellektuella ofta finner prövande. Ensamheten befordrar kanske

snille, men inte smak. Nils von Rosenstein var inne på samma tanke i sitt inträdestal i Svenska Akademien den 5 april 1786. "Smakens grunder", säger han, "böra sökas i kännedomen af menniskor, hvilka man blott ofullkomligen känner, ej kan öfvertyga, ej behaga, så länge man ej sträckt sin kunskap till deras tycken, deras nöjen, deras äfven minst märkliga känslor och sinnesrörelser." För att vara trogen sitt motto måste Akademien finna en balans mellan avskildhet och kommers (om jag får använda ett 1700-talsord för livlig samvaro). När man korsar det vilda marknadstorget på bokmässan, värlöst exponerad för journalister, branschfolk och läsare, kan det vara bra att tänka på Gracián och Rosenstein.

Som vanligt presenterade Akademien de nya böckerna i sin klassikerserie på bokmässan. Johan Ekeblads brev levandegjordes i ett samtal mellan volymens utgivare herr Allén och herr Englund. Vilhelm Ekelunds dikter belystes blyxtlikt i ett samtal mellan fru Frostenson, som står för utgåvans inledning, och Jonas Ellerström, som svarar för textetablering och kommentarer.

Projektet Post- och Inrikes Tidningars historia, som trots arbetsnamnet "För evärdeliga tider" levererade färdigt manus på utsatt dag, berikar bilden av världens äldsta ännu utkommande tidning med små och stora upptäckter. Resultatet av arbetet skall utkomma i bokform 2005; låt mig bara låna några citat. När det blev känt att Gustaf III hade givit tidningen åt sin nyinstiftade Akademi för att den skulle ha en av staten oberoende inkomstkälla, satte sig dåtidens litterära alltiallo Carl Christoffer Gjørwell och gjorde statistik på vad gåvan kunde inbringa åt Akademien. Han blev orolig när han konstaterade att postdirektören, den föregående ägaren, på grund av tryckarens höga andel av vinsten endast brukade tjäna 960 riksdaler årligen på företaget, och kommenterade: "Så nu vill Svenska Akademien också blifva fattig. Lycka till!" Utvecklingen kom emellertid Gjørwells pessimism på skam. Tidningen visade sig ge en god basinkomst för Akademien och gör så än idag. Hotet att bli fattig följde visserligen med, men på annat sätt, nämligen i form av de attacker från politiskt håll som under seklernas lopp regelbundet har riktats mot Akademiens rätt till Sveriges officiella kungörelseorgan. Varje ständigt sekreterare under Akademiens historia har någon gång under sin ämbetsperiod varit tvungen att rycka ut för att försvara tidningen mot reformförslag från olika instanser. Särskilt ödesmättad blev frågan sedan intäkterna från och med 1880-talet avsattes för att finansiera arbetet med Akademiens stora ordbok. När Post- och Inrikes Tidningar blev föremål för en riksdagsdebatt 1925, efter

Carl Christoffer Gjørwell (1731–1811).

Jöns Pålsson i Anderslöv (1870–1951).

en motion av Jöns Pålsson, liberala partiet, som ville avskaffa tidningens monopol på legal annonsering, konstaterade någon att det var femtonde gången saken avhandlades i riksdagen. Pålsson anmärkte att denna fråga tydligen tillhörde den grupp av ämnen, som i likhet med den höga Akademien själv var odödlig. Sedan lagutskottet avstyrkt förslaget, föll det i båda kamrarna. Men motionären yttrade profetiskt att ärendet tillhörde dem "som alltid komma att gå igen, ända till dess man funnit en lösenformel för det samma".

Sedan dess har ärendet återuppväckts i genomsnitt vart tjugonde år, senast efter ett tillkännagivande av riksdagen på förslag av näringsutskottet hösten 2001. Att förena riksdagens önskemål och Akademiens urgamla rättigheter föreföll intill nyligen vara en uppgift i klass med cirkelns kvadratur, men en skicklig utredningsman har på Justitiedepartementets uppdrag funderat ut en lösenformel som har utsikt att slutgiltigt lägga denna fråga till ro, vilket i så fall vore en nästan lika historisk händelse som Gustaf III:s ursprungliga stadgande.

"...ett samfund som med rätta bär Nationens namn", säger Tegnér i sitt inträdestal 1819. *Svenska Akademien* betyder språkligt sett helt enkelt Sveriges Akademi, och alltsedan ett kungligt avgörande 1811 har inga finländska medborgare, ens om de varit födda svensktalande, kunnat vara ledamöter av denna församling. I gengäld har i grannlandet uppkommit ett samfund, som i mångt och mycket utgör en parallell till vår krets, nämligen Svenska litteratursällskapet i Finland. Vi gläder oss åt ett gott och på senare tid intensifierat förhållande till denna systerförsamling, manifesterat i gemensamma seminarier över litterära ämnen, ett årligen återkommande trepartssamarbete mellan Litteratursällskapet, Svenska Akademien och Sveriges ambassad i Helsingfors.

Svenska litteratursällskapet i Finland var ursprungligen en frukt av Runebergskulten och firar sin högtidsdag på skaldens födelsedag den 5 februari. 2004 var det jämnt 200 år sedan Johan Ludvig först såg dagens ljus. Litteratursällskapet bevisade Akademien den utomordentliga hedern

att låta dess ständige sekreterare hålla festtalet vid jubileumshögtiden på universitetets solennitetssal i Helsingfors, vilket är ungefär som att bli inbjuden till Vatikanen för att föreläsa om Den helige ande. Akademien å sin sida lät inte Runebergsåret gå spårlost förbi, utan anordnade en kväll på Börssalen, där professor Johan Wrede talade över ämnet "Runeberg, det finska folket och fattigdomen" och Frej Lindqvist väckte ekan av krigsmullret 1808 med dramatisk recitation ur *Fänrik Ståls sägner*.

Vet ni vad det är för likhet mellan ett universitet och en kyrkogård? Hörde jag någon fråga nyligen. Svar: Man får ingen hjälp med att förändra av dem som är där. Hur sådana moderna visdomsord uppstår begriper man när man ser hur betydande humanistiska forskare försvinner in i berget av undervisning och administration och inte avhörs som författare på årtal. I förhoppningen att orsaka åtminstone någon uppståndelse på kyrkogården har Svenska Akademien och Vitterhetsakademien med hjälp av medel från Knut och Alice Wallenbergs stiftelse inrättat sju så kallade akademiforskar-tjänster, inriktade på att stärka humanistiska kärnområden, framför allt språken. Innehavarna bereds möjligheten att under fem år dra sig tillbaka från kursplaner och sammanträden och ge forskarlusten fritt spelrum. Ja, visst låter det obscent! Sådana anslag, liksom de priser och stipendier vi utdelar, köper tid åt skapande människor. Däri ligger den stora glädjen med att utdela dem. År 2004 har bjudit på följande glädjeämnen:

Kungliga priset, som instiftades av Karl XIV Johan 1835 och fortfarande anvisas av hans efterträdare på tronen, utdelas för förtjänstfulla insatser inom något av Akademiens intresseområden. Priset, som uppgår till 50 000 kronor, har tilldelats *Hans Henrik Brummer*.

Bellmanpriset instiftades 1920 av Anders och Emma Zorn och är avsett att hedra en verkligt framstående svensk skald. Det har i år med 200 000 kronor tillerkänts *Gunnar D. Hansson*.

Kellgrenpriset, som utgår ur den Gierowska donationen och utdelas för betydelsefull gärning inom Akademiens hela verksamhetsområde, har med 150 000 kronor tillfallit *Anders Bodegård*.

Gerard Bonniers pris skall tilldelas författare verksamma inom Akademiens intresseområde och uppgår till 150 000 kronor. Till årets mottagare av priset har utsetts *Lennart Sjögren*.

Ur Gerard Bonniers donation utgår också ett stipendium till unga, lovande författare. Det har i år tillfallit *Mattias Alkberg* och *Sara Stridsberg* med 40 000 kronor var.

Svenska Akademiens Finlandspris, som utdelas för värdefulla insatser inom

Finlands svenskspråkiga kulturliv, har med 80 000 kronor tilldelats *Jörn Donner*.

Stipendiet ur Lena Vendelfelts minnesfond skall tilldelas diktare som söker hävda och värna rent mänskliga värden. Det har med 40 000 kronor gått till *Ellen Mattson*.

Svenska Akademiens pris för introduktion av svensk kultur utomlands har tilldelats *Frank Perry* och *Victor Rojas* med 40 000 kronor var.

Ur Akademiens egna medel har dessutom sex belöningar på vardera 50 000 kronor tilldelats *Bertil Falck*, *Helena Henschen*, *Anders Johnson*, *Verena Reichel*, *Carina Rydberg* och *Sven-Olov Wallenstein*.

Tidigare i höst har Akademien tillerkänt *Curt Bladh* Gun och *Olof Engqvists* stipendium på 100 000 kronor,

Göran Palm Signe Ekblad-Eldhs pris på 80 000 kronor,

Håkan Sandell Kallebergerstipendiet på 35 000 kronor,

Ingvar Hirdwall Svenska Akademiens teaterpris på 50 000 kronor samt

Siri Hamari, *Hilda Hellwig*, *Kenneth Kvarnström* och *Göran Wassberg* Carl Åkermarks stipendium till förtjänta artister inom svensk teater med 35 000 kronor var efter förslag av en nämnd med fru Frostenson som ordförande.

Under våren utdelades följande belöningar:

Svenska Akademiens nordiska pris, som utgår ur den Gierowska donationen, till *Guðbergur Bergsson* med 250 000 kronor,

Doblougska priset med 80 000 kronor var till *Ann Jäderlund* och *Björn Ranelid* samt i enlighet med den norska nämndens förslag *Trude Marstein* och *Marit Tusvik*,

Margit Pählsons pris på 120 000 kronor för viktiga insatser för svenska språket till *Mirja Saari*,

Svenska Akademiens språkvårdspris på 50 000 kronor till *Barbro Ehrenberg-Sundin*,

Blomska stipendiet på 30 000 kronor till *Börje Tjäder*,

Svenska Akademiens stipendium till yngre språkforskare med 40 000 kronor var till *Ellen Bijvoet* och *Saara Haapamäki*,

Axel Hirschs pris med 80 000 kronor var till *Bengt Jangfeldt* och *Kerstin Vinterhed*,

Schückska priset på 60 000 kronor till *Birgitta Holm*,

Beskowska reststipendiet på 40 000 kronor till *Carl-Johan Malmberg*,

Ida Bäckmans stipendium på 50 000 kronor till *Arne Johnsson*,

Birger Schöldströms pris på 40 000 kronor till *Per I. Gedin*,

Svenska Akademiens gustavianska stipendium på 40 000 kronor till *Lena Rangström*,

Minnespenningen över Harry Martinson.

ett stipendium på 40 000 kronor ur den Gierowska donationen till *Hans-Göran Ekman*,

Svenska Akademiens översättarpris på 40 000 kronor till *Staffan Holmgren*,

Stiftelsen Natur och Kulturs översättarpris med 40 000 kronor var till *Anne Marie Bjerg* och *Sture Pyk*,

Svenska Akademiens tolkningspris på 40 000 kronor till *Klaus-Jürgen Liedtke*,

Karin Gierows pris på 80 000 kronor till *Karin Johannisson*,

Ilona Kohrtz' stipendium på 20 000 kronor årligen i två år till *Eva-Stina Byggmästar*,

Schullströmska priset för barn- och ungdomslitteratur på 60 000 kronor till *Annika Thor*,

Svenska Akademiens svensklärarpris till *Anette Stanger Eriksson*, *Anders Holme* och *Annika Löthagen* med 30 000 kronor var efter förslag av en referensgrupp med herr Malmqvist som ordförande samt

anslag ur Fonden för forskning i modern svenska och för svensk språkvård till *Malin Borgström*, *Catrin Johansson* och *Gunlög Sundberg* på 10 000, 45 000 respektive 20 000 kronor efter förslag från Svenska språknämndens styrelse.

Därutöver har tre extra pris på 20 000, 40 000 respektive 60 000 kronor tilldelats *Tobias Berggren*, *Li Zhiyi* och *Giacomo Oreglia*.

Tillkännagivandet av årets litterära Nobelpris väckte mer än vanlig entusiasm men även förvåning och förkastelse-domar. Det hårdaste eller i varje fall mest välformulerade angreppet kom från Grönköpings Veckoblad, som hudflängde

Akademien för att den med valet av Elfriede Jelinek återigen hade förbigått den välmeriterade poeten Alfr:d V:stl:nd. Detta tjänade som en välkommen påminnelse om de förtjänster om svensk stil som tidningens skribenter inlagt genom åren och föranledde Akademien att med ett extra pris på 50 000 kronor utmärka Grönköpings Veckoblad, med motiveringsord, "för dess oförlömlig försvar av poesins transpirans, som utan skadliga överdrifter uppfyller devisen *smil och snack*".

Priset till Elfriede Jelinek utlöste stilistiska märkvärdigheter även på andra håll i världen. I österrikisk press stötte man på den sällsamma anglicismen *outen* för att "komma ut", som vi säger i Sverige när någon ger offentlighet åt en oväntad sexuell läggning. Det rörde sig om en framstående politiker, om vilken man rapporterade att han efter Akademiens tillkännagivande "sich als Jelinekverehrer geoutet hat", hade kommit ut som Jelinekbeundrare. I Norge menade en känd kulturredaktör att det måste ligga korrupta motiv bakom valet när Svenska Akademien ger Nobelpriset åt en författare som han inte hade läst. Han fick svar på tal av en betydligt yngre kvinnlig kollega, som hyllade Akademien för att den vågar gå i bräschen för den samhällsförändrande konsten. Med en betagande bildmässig saltomortal skriver hon, att valet av Jelinek "fungerar som en tarm-sköljning mot dagens engelskspråkiga förstoppning och den hjärntvätt som massmedierna utsätter oss för". Hon undrar i sin artikel hur länge Svenska Akademien kommer att överleva, eftersom den går emot det populistiska och ekonomiskt styrda medietrycket, vilket är det farligaste man kan göra i vår del av världen.

Det låter som om vi vore på rätt väg. Lev farligt! var Nietzsches råd till fria andar. Men i ärlighetens namn är det en uppmaning man numera sällan hör, sedan det visat sig att det inte finns något annat sätt.

Akademiforskartjänsterna tillsatta

Som framgår av ständige sekreterarens berättelse över det gångna året, har Svenska Akademien och Vitterhetsakademien med hjälp av medel från Knut och Alice Wallenbergs stiftelse inrättat sju forskartjänster i humanistiska ämnen, främst språk. Följande personer har utsetts till innehavare av tjänsterna: svenska språket *Tomas Riad* (Stockholm), svensk litteraturhistoria *Stina Hansson* (Göteborg), franska *Hans Kronning* (Uppsala), tyska *Bo Andersson* (Uppsala), ryska *Ingrid Maier* (Uppsala), kinesiska *Torbjörn Lodén* (Stockholm) och religionshistoria *David Westerlund* (Södertörn/Stockholm).

Svenska Akademiens Handlingar

2003 års volym av Svenska Akademiens Handlingar har utkommit, med ett halvårs försening. Utöver tal och texter från högtidssammankomsten 2003 innehåller den texter från Atterbomkvällen i Börssalen på våren samma år, en essä av *Bo Ralph* om Tegnér och det offentliga språket samt en minnesteckning av *Sture Allén* över hovmannen och brevskrivaren Johan Ekeblad (1629–97).

Tal och texter 20 december 2004

Som vanligt utkommer i slutet av januari ett litet häfte med de tal och texter som förekommit vid den senaste högtidssammankomsten. I år kan man – utöver ständige sekreterarens berättelse över det gångna året – läsa bl.a. *Per Wästbergs* direktörstal och ett utdrag ur *Kjell Espmarks* kommande minnesteckning över Harry Martinson.

Kring olika sätt att läsa

Det svenska ordet *läsa* motsvaras på modern tyska av *lesen* men på engelska av *read*. Det engelska ordet kan nog förvåna skolbarnen, som tycker att det mer påminner om det svenska *rita* – och saken blir inte mindre mystisk när det visar sig att *write*, som verkar vara samma ord som *rita*, inte alls betyder det utan 'skriva'.

Den här skillnaden mellan engelska och tyska/svenska är rena kulturhistorien. Engelskans *read* betyder ursprungligen 'uttyda', 'tolka', och verbet förekommer med samma betydelse i fornsvenskan (*rāþa*) och i isländskan (*ráða*). Tyskans *lesen* går tillbaka på ord med betydelsen 'plocka ihop', 'samla', och verbet förekommer i den betydelsen också i de äldsta nordiska texterna.

Det man i forna tider uttydde var runor och andra mystiska tecken. Tyskans och svenskans *lesen* resp. *läsa* utgår från att man kan samla ihop skrivtecken till budskap, texter, som (av)läses.

I gamla tider var all kunskap erfarenhetsbaserad, lagrad i minnet och förmedlad till andra ur detta minne. Den muntliga traditionen är återgivande i sådana former. Med etableringen av skrivande

och läsande som vanliga kommunikationsformer har läsandet blivit mer av bokstavs-plockande. En bra påminnelse om skillnaden mellan den minnesbaserade och den skriftbaserade kunskapen är att det heter att *kunna utantill* men *läsa inmantill*. Det ena är en behärskning som baseras på minneskunskaper, det andra en fråga om läsesätt – att *läsa tyst* eller *läsa högt*.

Det enkla ordet *läsa* i modern svenska betyder 'låta blicken löpa längs textrader för att därigenom tillägna sig deras innehåll' som i *läsa böcker*, men det kan också ligga närmare det äldre tydandet. Det kan avse andra tecken än skrivtecken som i *läsa noter* eller kanske *läsa på läpparna*. Man kan också *läsa någons tankar* och *läsa mellan raderna*. Att en optisk *läsare* numera också överför skrivtecken till datorspråk är bara en ny parallell. Att *läsa* i betydelsen 'studera' och 'plugga' finns i *läsa läxor* och *läsa till ingenjör* och *ha gott läshuvud*.

Vi har karakteriserande ord för personerna som tillägnat sig läsandets kunskaper och insikter. Den som *klär (på) sig* blir *påklädd*, den som *läser* blir *påläst* respektive *inläst*, och här framträder betydelseskilnaden klart. En politiker eller journalist måste snabbt sätta sig in i något för att ge lämpliga svar eller ställa relevanta frågor – framstå som *påläst* i en viss situation. Den som är *inläst* på ett område har normalt haft längre tid på sig att skaffa djupare och mer omfattande kunskaper – och tillkallas sedan gärna som expert.

Vid sidan av de *pålästa* och de *inlästa* finns de rara växterna de *belästa* – de som har *beläsenhet* – alltså har god boklig bildning, är boksynta, väl bevandrade. Den *beläste* har också *läst in sig* på olika fält, men det myckna lästa stoffet är bearbetat och integrerat. För sin omgivning blir därmed den *beläste* någon som man kan fråga om det mesta inom det aktuella området och som oombedd bidrar med något som sätter en på rätt spår.

Eva Aniansson
Språkhandläggare

MUSA – MetodUtveckling i Skönlitterärt Arbete

Att inspirera till fördjupad läsning av skönlitteratur har en gång hört till bibliotekariernas främsta uppgifter. Efter

många år av teknikprioriteringar vill läns- och regionbiblioteken i Malmö, Stockholm och Västra Götaland i samarbete med Svenska Akademiens Nobelbibliotek lyfta fram detta arbete med skönlitteraturen genom att arrangera metodutvecklingskurser.

Sex veckoslutsträffar, vår och höst 2005, ger 30 kursdeltagare möjlighet till verklig fördjupning. Mellan träffarna arbetar kursdeltagarna med egna uppgifter och med kurslitteratur.

Kursen innefattar läsarstudier, förmedlarrollen (läsecirklar, boksamtal, bokpresentationer m.m.), planering av det skönlitterära beståndet på bibliotek, konstnärlig kvalitet och värdering av litteratur, strategier och utvecklingsplaner för arbetet med skönlitteraturen samt praktiska tillämpningar.

Till kursen knyts föredragshållare från Sverige och Norge. Kursledare och lärare är *Ingmar Lemhagen*, Nordens Folkhögskola Biskops-Arnö. Kursupptakt sker på Svenska Akademien i februari, därefter äger kursen rum på Nordens Folkhögskola.

Målgruppen är fackutbildade bibliotekarer på folk- och specialbibliotek med intresse för att utveckla och fördjupa förmedlingen av skönlitteratur på dessa bibliotek.

För mer information, se www.musa.se eller kontakta lars.rydquist@svenskaakademien.se tel. 08-555 12 555.

Nytt från Nobelbiblioteket

Den januari 2004 finns Nobelbibliotekets katalog på webben: www.nobelbiblioteket.se.

På webbplatsen finns även en kort bibliotekshistorik, låneregler samt aktuell information om öppettider, nyinköpta böcker och arrangemang/seminarier. För den inskrivne låntagaren finns nu också möjlighet att lämna inköpsförslag via webbplatsen.

© 2005 Svenska Akademien
Produktion och distribution:

Norstedts Akademiska Förlag, Box 2052, 103 12 Stockholm (Kontaktperson: Håkan Nygren, tel. 08-769 89 51)
Mer information om Svenska Akademien ges på Akademiens webbplats på Internet: www.svenskaakademien.se